

ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ ΛΟΓΟΣ  
ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ  
ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΟΣ & ΑΛΜΥΡΟΥ κ.κ. ΙΓΝΑΤΙΟΥ,  
ΩΣ ΤΟΠΟΤΗΡΗΤΟΥ ΤΗΣ Ι. ΜΗΤΡΟΠΟΛΕΩΣ ΛΑΡΙΣΗΣ & ΤΥΡΝΑΒΟΥ,  
ΚΑΤΑ ΤΗΝ ΕΞΟΔΙΟΝ ΑΚΟΛΟΥΘΙΑΝ  
ΤΟΥ ΣΕΒΑΣΜΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ ΛΑΡΙΣΗΣ & ΤΥΡΝΑΒΟΥ ΚΥΡΟΥ ΙΓΝΑΤΙΟΥ  
Σάββατο, 14 Ιουλίου 2018.

«Μακάριοι οί νεκροί οί ἐν Κυρίῳ ἀποθνήσκοντες ἀπ' ἄρτι...ἵνα  
ἀναπαύσωνται ἐκ τῶν κόπων αὐτῶν· τά γάρ ἔργα αὐτῶν ἀκολουθεῖ  
μετ' αὐτῶν» (Ἀποκ. ιδ' 13)

Μακαριώτατε σεπτέ Προκαθήμενε τῆς Ἀγιωτάτης Ἐκκλησίας τῆς  
Ἑλλάδος κ.κ. Ἱερώνυμε,  
Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς,  
Ἐντιμότατοι ἐκπρόσωποι τῶν τοπικῶν ἀρχῶν,  
Πενθηφόρε κλῆρε καί λαέ τῆς χηρευσάσης αὐτῆς Ἱ. Μητροπόλεως.

Τὴν νύχτα τῆς 26ης Ἰουνίου ἐξεδήμησε πρὸς Κύριον, τὸν ὁποῖον παιδιόθεν  
ἐπόθησε καί μέ ζῆλο διακόνησε ἕως ἐσχάτης του ἀναπνοῆς, ὁ  
προσφιλέστατος ἐν Χριστῷ Ἀδελφός κυρός Ἰγνάτιος, ρέκτης καί  
φιλόστοργος Πνευματικός Πατέρας καί Ποιμενάρχης, ἐπὶ 24ετία, τῆς  
θεοσώστου αὐτῆς Ἐπαρχίας.

Μέ βαθειά συγκίνηση καί κατ' ἄνθρωπον ὀδύνη, ὡς τοποτηρητῆς τῆς  
χηρευσάσης Μητροπόλεως Λαρίσης καί Τυρνάβου, προσέρχομαι νά  
ἀπευθύνω τὸν τελευταῖο χαιρετισμό στὸν ἐκδημήσαντα Ἐπίσκοπο, πού  
ὑπῆρξε, ἐμοῦ μὲν προσωπικῶς, συμπρεσβύτερος, συνεπίσκοπος, φίλος,  
ἀδελφός, συνοδοιπόρος, πρότυπο ἀρετῆς καί παράδειγμα πρὸς μίμησιν,  
κόσμημα δέ καί σέμνωμα τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος.

Ὁ μακαριστός δέν «ἐπλήρωσε χρόνους μακρούς». Δέν ἐξεδήμησε «ἐν

πολιᾶ γήρως». Κατά τὰ 24 ἔτη, ὅμως, στην διάρκεια τῶν ὁποίων ποιίμανε τὴν ἐκλογάδα του, ἔδωσε τό στίγμα τοῦ ἁγίου ἐπισκόπου, μέ φρόνημα χριστοκεντρικό, φρόνημα ἀγάπης, καταλλαγῆς καί ἐνότητος· «τά δέ ἔργα του ἀκολουθεῖ μετ' αὐτοῦ».

Ἡ ἀρχιερατεία του ὑπῆρξε πολυκύμαντος. Μέσα, ὅμως, στήν τρικυμιώδη θάλασσα τῶν περιστάσεων, ἀνεδείχθη ἄξιος κυβερνήτης, ἐπιβαλλόμενος ὄχι μέ τό ἀγέρωχο καί τό ἐξουσιαστικό, ἀλλά μέ τίς εὐαγγελικές ἀρετές του, οἱ ὁποῖες τόν ἀνέδειξαν ὄντως εἰκόνα τοῦ Ἀρχετύπου, τοῦ Πράου καί Ταπεινοῦ τῆ καρδία Κυρίου Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὁ ἀείμνηστος Ἱεράρχης σφυρηλατήθηκε καθ' ὅλη τή διάρκεια τῆς Ποιμαντορίας του ὡς σίδηρος ἐπί τοῦ ἄκμονος. Μέ ἄκρα ὑπομονή, μέ ἀπαράμιλλη καρτερία, μέ πρωτοφανῆ συγχωρητικότητα, μέ χριστομίμητο ταπείνωση, ἦρε τούς ποικίλους καί βαρυτάτους ὁμολογουμένως σταυρούς, τούς ὁποίους ὁ Ἅγιος Θεός, μέσα στήν παγγνωσία καί παναγαθότητά Του, ἔκρινε σκόπιμο νά τοῦ ἀναθέσει. Ἰλαρός, προσιτός, φιλότεκνος, ἐλεήμων, ἐπιεικής, ἄκακος, ἔθεσε κάτω ἀπό τήν σκέπη τῆς θερμῆς του ἀγάπης καί ἐντός τῆς πατρικῆς του καρδίας τούς πάντες ἀνεξαιρέτως.

Διῆλθε ἐργαζόμενος τό ἔργο τοῦ Χριστοῦ ἀθόρυβα, δημιουργικά, ἀνεπίφθονα, μέ ὀρθόδοξο ἦθος, μέ σεμνότητα, μέ ἱεροπρέπεια.

Προσέφερε μέ ἀφθονία στό ποίμνιό του τήν στερεά πνευματική τροφή τῆς Λατρείας καί τοῦ θείου λόγου, καί τήν ἔμπρακτη μαρτυρία τῆς ἀγάπης. Διῆλθε εὐεργετῶν, προσάγων στόν Θεό ψυχές σεσωσμένες καί ἐργαζόμενος ἐν ταπεινώσει, ὥστε τήν τοπική αὐτή Ἐκκλησία νά καταστήσει τμήμα τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ταμεῖο τῶν καρπῶν τοῦ Ἁγίου

Πνεύματος.

Γιά τήν ὁμορή του Μητρόπολη τῆς Δημητριάδος ὁ ἀείμνηστος Ἱεράρχης κατέστη ὄντως μιά μεγάλη εὐλογία. Κοντά του, ὡς νεώτερος ἐπίσκοπος, γεύθηκα τόν πλατυσμό τῆς ἀγάπης, σέ μιά φιλάδελφο συμπόρευση πλήρη κατανοήσεως, εὐγενείας, πνευματικῆς ἀρχοντιᾶς. Ἡ ἀπλή συνωνυμία μας ἔγινε ὁμοψυχία καί ὁμογνωμία. Ἡ σεπτή καί τόσο δοκιμασμένη μορφή του ὑπῆρξε στηλογραφία ἐφαρμοσμένου εὐαγγελικοῦ βίου καί, ὅπως προεῖπα, πρότυπο καί ὑπόδειγμα.

Στό τελευταῖο του ἄθλημα, αὐτό τῆς ὀδυνηρᾶς ἀσθενείας, κυριολεκτικῶς διέπρεψε. Ἦρε τόν σκόλοπα τῆς σαρκός μέ ἀνδρεία καί μέ τό ὄμμα τῆς ψυχῆς σταθερά προσηλωμένο πρὸς τά ἄνω, πρὸς τήν αἰώνιον καί μένουσαν πόλιν. Λαμπρύνθηκε ὡς χρυσός ἐν χωνευτηρίῳ καί τελειωθείς ἀποθησαυρίσθηκε πλέον στά ταμεῖα τοῦ Οὐρανοῦ.

Προσφιλέστατε Ἄγιε Ἀδελφέ μας, συλλειτουργγέ καί συνεπίσκοπέ μας. Ἔσπειρες ἐν δάκρυσιν· θέρισε τώρα ἐν ἀγαλλιάσει τά δράγματα τῶν πολλῶν κόπων σου. Στά ὀλίγα φάνηκες πιστός· στά πολλά θά σέ καταστήσει ὁ Δίκαιος Κριτής. Πορεύου ἐν εἰρήνῃ καί χαρᾷ πρὸς τά θεῖα σκηνώματα. Σέ συνοδεύουν οἱ ὀλοκάρδιες εὐχές τῆς σεπτῆς Ἱεραρχίας, τήν ὁποία λάμπρυνες μέ τόν ἀκηλίδωτο βίο σου, τοῦ κλήρου καί τοῦ λαοῦ τῆς Ἐπαρχίας σου, ὅλων τῶν πνευματικῶν σου τέκνων, πού γεύθηκαν τόν πλοῦτο τῆς ἀγάπης σου. Συνηγοροῦν ὑπέρ σου οἱ ἀδιάλειπτοι ἀγῶνες, οἱ ἀγωνίες, τά δάκρυα καί οἱ στεναγμοί σου ὑπέρ τοῦ ποιμνίου σου καί ὑπέρ ὀλοκλήρου τῆς Ἐκκλησίας. Εἴσελθε στήν χαρά τοῦ Κυρίου σου, γιά νά λάβεις τόν ἀμαράντινο στέφανο, «ὄν ἐπηγγείλατο Κύριος τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν».

Τῆς Ἀρχιερωσύνης σου μνησθεῖν Κύριος ὁ Θεός, ἀξιομακάριστε καί  
ἀείμνηστε Ἀδελφέ, ἐν τῇ Βασιλείᾳ Αὐτοῦ, εἰς τοὺς αἰῶνας τῶν αἰώνων.  
Ἀμήν.